

1. Samimi Konuşmak

Samimiyet; içtenlik, candan davranış, yapmacılıktan uzak gerçek bir sevgi anlamına gelir.

Samimi insan konuşmalarıyla da karşısındaki insana güven ve huzur verir. Güler yüzü ve içtenliğiyle insanların sevgisini kazanır. Peygamberimizin (s.a.v.) her hali samimiydi. O, insanlara samimiyetin nasıl olması gerektiğini en güzel şekilde davranışlarıyla göstermiştir. Yanına gelen herkesi sabır ve ilgiyle dinlerdi. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) bu samimiyetinden dolayı insanlar ona dertlerini rahatça söyleyebilirlerdi. Onun bulunduğu ortamlarda kimse kendini yalnız hissetmezdi. Dertlilerin derdini dinler, sorunlarına elinden geldiğince çözüm üretirdi. Onun yanındayken herkes "En çok beni seviyor." diye

düşünürdü. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) insanlara kendini özel hissettirir, bir toplulukta konuşma yapıyorsa herkesin gözlerine bakar; anlatacağını tek bir kişiye anlatmazdı. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) samimiyeti ölçülü ve dengeliydi. Onlarla konuşurken samimiyeti nezaketini aşmazdı. Konuşması onu dinleyen herkesin kolayca anlayabileceği şekilde gayet açıktı. Ne anlaşılmayacak kadar hızlı ne de insanları uyutacak kadar yavaş konuşurdu. Sözü güzel söylemek kadar doğru söylemek de önemlidir. Samimiyetin ve doğru iletişimin en önemli kuralı budur.

2. Nezaket

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) nezaket bakımından da insanların en üstünüydü. Sadece ailesine ve yakınlarına değil, çevresindeki herkese karşı nazikti. Söz ve davranışlarında çok kibar ve ağırbaşlıydı. Günlük konuşmalarında, evde, sokakta, insanlar arasında adaleti sağlarken, hataları düzeltirken ince düşünür ve buna göre davranırdı. Herkesi sonuna kadar dinler ve düşüncelerine değer verirdi. Hata yapan kişilerin, kimse fark etmeden, hatalarını düzeltmelerine fırsat verirdi. Kimseye hakaret etmez, onları azarlamaz, kimseyle kaş göz işaretiyle dalga geçmezdi. Hz. Muhammed (s.a.v.) Müslümanlara kaba saba olmamayı ve güvenilir bir insan olmayı tavsiye ederdi.

3. Sempatik ve Espirili Konuşmak

Sempatik, herkes tarafından sevilen söz ve hareketleriyle insanların sevgisini kolayca kazanabilen sevimli insandır. Herkes onunla arkadaş olmak ister ve bu arkadaşlıktan mutlu olur. İşte Peygamber Efendimiz (s.a.v.) böyle bir insandı. Onu gören insanlar üzgünse bile mutlu olur, kendisini ailesinin yanında gibi hissedirdi. Ona inanmayanlar bile ondan etkilenir; sevimli, saygılı ve olumlu tavırlarına hayran kalırlardı. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şakalaşırken asla yalan söylemez, şakasına yalan katmazdı.

Zekice ve kelimeleri ustaca kullanarak sadece doğrulardan hareket ederek şaka yapardı. Zaman zaman arkadaşları da Peygamberimize (s.a.v.) şakalar yapardı.

4. İnsanların Seviyelerine Göre Konuşmak

İnsanların olayları, bilgileri algılama biçimi onların eğitim seviyesi, yaşı, yaşadığı yer cinsiyeti gibi özelliklerle doğrudan ilgilidir. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de her yaştan insana İslam'ı anlatırken onların seviyelerini ve her türlü durumunu göz önünde bulundurarak anlatırdı. Peygamberimiz (s.a.v.), bir peygamber olduğu için her seviyeden, her çeşit insanla görüşüyordu. Bunların içinde devlet başkanları, zengin ve soylu kimseler olduğu gibi, fakirler, köleler, yetimler, kadınlar ve çocuklar da bulunuyordu. Yaşam tarzları, yaşları ve huyları birbirinden farklı insanlarla ilişkisini doğru, sağlıklı ve etkili bir biçimde sürdürüyordu. Her zaman onlarla iyi ilişki kuruyor, onlara nazik ve içten davranıyordu. Peygamberimizin (s.a.v.) insanlara bazı şeyleri yasaklarken bunu aşama aşama yapması onun peygamberlik görevini yerine getirirken insanların ruh halini ne kadar önemseydiğini de gösterir. Çöl halkından olan ve şehir kurallarını fazla bilmeyen bedevi halkın bazen kaba saba ve yüksek sesle

konusması, Efendimizin (s.a.v.) çevresindeki sahabelerin canını sıkardı. Fakat Peygamberimiz (s.a.v.) onların incitilmelerini kesinlikle istemezdi. Peygamberimizi (s.a.v.) hayranlıkla izleyen sahabeler de böylece insanlara nasıl davranılması gerektiğini öğrenmiş olurlardı.

5. Empati Kurmak

Empati kendini başkasının yerine koyarak düşünme ve karar verme demektir. Peygamberimiz (s.a.v.), sadece kendini düşünmezdi. Şahsına yapılan haksızlıklarda öfkelenmez ve intikam peşinde koşmazdı. Ama başkalarının çektiği sıkıntılara ve dışlanmalara tavır koyardı. Örneğin herkesin köleleri aşağıladığı bir dönemde Hz. Peygamber (s.a.v.), onlarla aynı sofraya oturur, arkadaşlık yapar ve onlara önemli görevler verirdi. Böylece kalplere ve zihinlere herkesin eşit olduğu düşüncesini yerleştirdi. Ashabının ona gösterdiği saygı ve hürmete rağmen o kendisini sıradan ve halktan biri görür, onlar gibi yaşardı. Peygamberlikten dolayı hiçbir zaman kendisine ayrıcalık yapılmasını istemezdi. O “Bir köle nasıl yemek yerse ben de öyle yemek yerim. Köle nasıl oturuyorsa ben de o biçimde otururum.” derdi.